

[Socialministeren]

således at de indvundne erfaringer kan vurderes og komme andre til gode.

Det skal *afslutningsvis* fremhæves, at regeringen ser meget alvorligt på narkotikaproblemet og mener, at det er afgørende nødvendigt, at kræfterne samles i kampen mod narkotikamisbruget.

I narkotikapolitikken findes ingen nemme løsninger. Der må sideløbende arbejdes med forebyggende og oplysende arbejde, med det behandlende arbejde og med kontrolpolitiske foranstaltninger for at begrænse udbuddet af stoffer.

Regeringen lægger megen vægt på, at de nævnte temapunkter indgår i amtskommunernes og kommunernes tilrettelæggelse af narkotikabehandlingen med henblik på en styrket og mere effektiv indsats på området.

En aktiv medvirken fra de private organisationer og foreninger vil fortsat være et helt nødvendigt led i det forebyggende arbejde og i behandlingsarbejdet.

Regeringen vil fortsat prioritere narkotikaområdet højt og vil fortsætte bestræbelserne på at styrke den forebyggende indsats og bekæmpelsen af narkotikamisbruget.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministre:

Spm. nr. S 398

1) Til udenrigsministeren af:

Gade (SF):

»Vil den danske regering håndhæve det forbehold, Danmark tog over for pkt. 2.3.5. i Stuttgart-erklæringen?«

Skriftlig begrundelse

Den 19. juni 1983 underskrev de ti stats- og regeringschefer i Stuttgart en højtidelig erklæring om Den europæiske Union. Ved pkt. 2.3.5., der har følgende ordlyd: »Inden formanden for Kommissionen udpeges, indhenter formanden for repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer en udtalelse fra Europa-Parlamentets udvidede præsidium ...«, tog den danske regering forbehold.

Onsdag den 28. marts 1984 besvarede den franske udenrigsminister, Cheysson, i EF-Parlamentet et spørgsmål stillet af SF og Fol-

kebevægelsen mod EF angående Stuttgart-erklæringen. Cheysson bekræftede (jfr. det fuldstændige forhandlingsreferat fra 28. marts 1984, spalte 305), at inden Rådet udpeger formanden for Kommissionen, skal der, som skrevet i Stuttgart-erklæringen, indledes samrådsprocedure med EF-Parlamentets udvidede præsidium.

Gade (SF):

I den højtidelige erklæring om Den europæiske Union står der i pkt. 2.3.5., at inden formanden for Kommissionen skal udpeges, skal man have en udtalelse fra Europa-Parlamentets udvidede præsidium. Det er et punkt, som Danmark tog forbehold over for ud fra det synspunkt, at Parlamentet ikke skal tilrane sig større magt over for Rådet. Derfor vækker det nogen bekymring, at den franske udenrigsminister på EFs vegne har udtalt i Europa-Parlamentet, at »jeg mener, det var klogt, at man i Stuttgart besluttede, at der skulle finde et samråd sted«.

Han siger også, at det, som blev besluttet på Stuttgart-topmødet, vil blive ført ud i livet. Derfor mener jeg, at det er vigtigt at få præciseret, hvordan den danske regering vil håndhæve det forbehold, som man har taget over for pkt. 2.3.5.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Efter traktaten fra 1965 om oprettelse af et fælles råd og en fælles kommission for De europæiske Fællesskaber er det medlemsstaternes regeringer, der efter fælles overenskomst udpeger Kommissionens formand. Så er det rigtigt, som hr. Gade siger, at i forbindelse med den såkaldte Højtidelige Erklæring om Europæisk Union blev der fremlagt forslag om, at Europa-Parlamentet skulle inddrages ved udnævnelse af Kommissionens formand. Her fandt den danske regering ikke at kunne tilslutte sig denne ændring i den gældende procedure, og det var derfor, vi ved underskrivelse af Højtidelige Erklæring tog forbehold over for blandt en række punkter også dette punkt i erklæringen. Det er klart, at regeringen vil håndhæve det danske forbehold, og derfor vil regeringen også modsætte sig en beslutning blandt medlemsstaterne om at høre eller i øvrigt inddrage Europa-Parlamentet ved udnævnelse af Kommissionsformanden.